

ВІЙСЬКОВА АГРЕСІЯ – ЄДИНИЙ СПОСІБ ПРОТИСТОЯННЯ ЦИВІЛІЗАЦІЙНИМ ЗМІНАМ

Розв'язання російською федерацією третьої світової гібридної війни, яка має вигляд прямих гарячих військових дій, пропаганди та інформаційної агресії, економічної війни, тероризму, втручання у виборчі процеси, створення зон підвищеної напруги тощо, має насправді іншу природу та іншу мету. Як показали час і практика господарювання, одна з найбільших країн світу виявилась неспроможною до розвитку, формування системи загальнолюдських цінностей, переходу на новий етап економічного постіндустріального розвитку.

Якщо в середині ХХ ст. капітал, праця і технічний прогрес приблизно на рівних визначали зростання продуктивності праці і економіки, то наприкінці 70-х рр. частка НТП зростає до 70%. З поширенням інформаційно-комунікаційних технологій внесок цього фактора значно збільшився і становить від 75 до 100% приросту ВВП. Натомість сучасна Московія демонструє деіндустріалізацію, перехід до сировинної економіки, що автоматично робить її залежною від ситуації на світових ринках та унеможливорює декларований авторитарною владою повний контроль за економічною ситуацією в країні.

Державне регулювання – складова суспільного соціально-економічного об'єктивного відтворювального механізму, що керується у своїх діях пріоритетом суспільного розвитку на основі інтелектуалізації суспільного життя. Отже сучасні тлумачення управління економікою включають в себе інтелектуалізацію, тобто застосування знань, освіти та інформації як визначального економічного ресурсу. Зокрема, за оцінками професора Колумбійського університету Ф. Ліхтенберга, долар, затрачений на дослідження і розробки, приносить у вісім разів більший прибуток, ніж долар, вкладений у техніку. Однак усвідомлення прибутковості інтелектуальної праці, яка, за визначенням деяких експертів, є прибутковішою, ніж злочинність, руйнується класовою побудовою російського суспільства, відсутністю адекватного сприйняття дійсності.

І причина тут полягає не лише у бездарній та безграмотній політиці, відсутності розуміння базових економічних принципів, а й у свідомому гальмуванні науково-технічного прогресу, заганянню населення до мороку безграмотності та колективної несвідомості.

Економічна система визначального світового агресора та провокатора виходить навіть за межі монополістичного капіталізму і являє собою систему олігархічного поневолення: незважаючи на декларування економічної свободи

та вільної конкуренції така система підпорядковує собі всі національні багатства, перетворюючи населення на „кормову базу” існуючого режиму. Відтак, відбувається не лише експлуатація найманих працівників, а й надмірне збагачення правлячого класу за рахунок концентрації усього виробництва в руках певної групи осіб та закладання в ціну товарів і послуг корупційних доходів, що створюються за рахунок маніпулювання бюджетом та системою державного управління (у тому числі силовими структурами та судами).

Тривалий час така система існувала і в Україні; зберігає вона її певні риси й до сьогодні. Однією з причин агресії фашистського устрою проти України стало прагнення збереження такої системи в нашій державі, оскільки деолігархізація економіки могла б продемонструвати реальні можливості поліпшення економіки, її цивілізаційний поступ та модернізацію суспільства на базі загальнолюдських цінностей.

Інформація в економіці функціонує як економічне благо у вигляді інформаційних товарів і послуг (наукові відкриття, консультаційні послуги, освіта тощо), а також як економічний ресурс – використовується в процесі прийняття рішень економічними суб'єктами. Авторитарний путінський режим використовує інформацію не як економічний ресурс, а як джерело поневолення населення, пропаганди, тобто „використовує мікроскоп для забивання цвяхів”.

Ведення активних військових дій вимагає суттєвих коштів, що призводить до скорочення витрат на формування та відтворення людського капіталу. Дуже часто підвищення ефективності освіти розуміється як проста економія коштів, тобто збільшення кількісних показників чисельності учнів, студентів, навчальних закладів за умов, коли витрати на заробітну плату, утримання залишаються незмінними або зростають значно меншою мірою. Відтак, в сучасних умовах здійснюється фінансування непродуктивної сфери, в той час як витрати на майбутнє скорочуються.

Багато в чому така система така система функціонує й в Україні, чого варте зокрема перекачування грошей до кишень олігархів через комунальні тарифи. Так, заощадження які мають можливість створювати лише особи наближені до бюджетного розподілу, не перетворюються на інвестиції в розвиток національної економіки, а виводяться до офшорів, або „тікають” з країни у вигляді капіталовкладень у закордонні банки.

Однією з найбільших проблем функціонування української економіки є монопольне ціноутворення на послуги ЖКГ, яке є також запозиченим у РФ. Монополії, встановлюючи хоча б тимчасово монопольні ціни, певною мірою підривають інтерес підприємців до технічного прогресу та оновлення виробництва. Більш того, найбільші монополії доволі часто скуповують

патенти на нові винаходи, для того, щоб ними не скористались конкуренти. Тому виникає можливість штучно затримувати технічний прогрес.

Основою побудови „рускага міра” є начебто єдиний ментальний комплекс жителів московії та України. Отже одними із визначальних заходів щодо формування національної безпеки України на сучасному етапі є руйнування путінської моделі економіки, яка дає можливість сприймати Україну як „блудного сина” олігархічної системи. Це може стати можливим лише завдяки приділенню реальної уваги до проблем освіти, сприянню розвитку національно-ментальних переваг мешканців України, подоланню корупції в системі державних закупівель та бюджетування, формуванню реального ринку робочої сили та мінімізації експлуатації найманої робочої сили.

Роман ЯКОВЕНКО